

ELSŐ FEJEZET

– **E**melem poharam – mondta Hector – Új Amerika legjobb tisztjére.

A terem poharak csengésétől és száz torok kiáltásától elevenedett meg.

– Cornwell! Cornwell!

A férfiak megemelték korsóikat és üvegeiket, egybehangzó hörpintéssel döntötték magukba az alkoholt, majd amikor kifogyott poharukból az ital, keményen lecsapták az asztalra, vagy egyszerűen lehajították a földre. Samm csendben figyelte őket, szinte észrevehetetlenül finomított a távcsöve beállításán. Bár az ablak homályos volt, látta a katonák vigyorgását és fintorgását, ahogy hátba veregették egymást, nevettek a pajzán tréfákon, és igyekeztek nem nézni az ezredesre. A kapcsolás ügyis elmond nekik mindent Cornwellről.

A völgy tulsó végén álló fák között, messze a kapcsolás hatótávolságán kívül megbújó Samm nem támaszkodhatott rá.

Megtekert egy gombot a háromlábú állványon, amitől a mikrofon egy tized milliméterrel balra fordult. Ebből a távolságból még a legkisebb szögváltoztatás is jelentős hatással volt arra, hogy a terem melyik részéről vette a hangokat. Beszédhangok vibráltak a fülhallgatójában,

szavak és mondatok peregettek gyorsan összemosódva, aztán sikerült kivennie egy másik, Hectoréhoz hasonlóan ismerős hangot – Adriánét, a volt őrmesteréjét.

– ...fel sem fogták, hogy mi történt velük – mondta éppen Adrian. – Az ellenség sorai megroppantak, pont úgy, ahogy terveztük, de az első pár percben épp ettől volt még veszélyesebb a helyzet. Nem tudták, merre figyeljenek, egyszerre minden irányba lövöldöztek, mi pedig túlságosan is le voltunk kötve ahhoz, hogy erősítést nyújtsunk neki. Cornwell végig tartotta azt a sarkot, egy pillanatig sem hátrált meg, és az Őrkutya egész idő alatt úgy üvöltött, hogy majdnem bele-süketültünk. Neki volt a leghűségesebb Őrkutyája. Egyenesen imádtá a gazdáját. Ez volt az utolsó nagy csatánk Vuhanban, és pár nappal később már miénk volt a város!

Samm emlékezett arra a csatára. Szinte pontosan tizenhat évvel ezelőtt vették be Vuhant, 2061 márciusában, a város az utolsók között esett el az Elszigetelési Háborúban. De Samm számára ez volt az egyik első bevetés. Még most is fel tudta idézni a hangokat, a szagokat, a lőpor keserű ízét a levegőben. A feje berregett az emlékektől, kapcsolási adatok fantomja rohant át az agyán, és ez elég is volt ahhoz, hogy megnövekedjen az adrenalinszintje. Szinte azonnal felszínre kerültek az ösztönök és a kiképzés hatása, és a sötét domboldalban kuporgó Samm önkéntelenül is felkészült a csak az elméjében létező csatára. Szinte azonnal követte az érzést egy ellentétes reakció – az ismerős helyzet megnyugtató hulláma. Napok óta nem kapcsolt senkivel, és a hirtelen érzés, akár valós volt, akár nem, szinte fájdalmas kényelem-érzetként járta át. Lehunyta a szemét, belekapaszkodott az érzésbe, az emlékekre koncentrált, akarta, hogy újra, még erősebben jelenjenek meg, ám pár múltó pillanat után elszálltak. Egyedül volt. Kinyitotta a szemét, és újra belenézett a távcsőbe.

Most ételt hoztak elő, nagy fémtálcákat rogyásig telepakolva füstöl-gő disznóhússal. Connecticutban eléggé gyakoriak voltak a vaddisznó

csordák, de főleg az erdő mélyén, távol a Részlegesek lakhelyétől. Jó messzire kellett elmenniük vadászni, hogy egy ilyen ünnepet ülhesse- nek. A látványtól megkordult Samm gyomra, de nem mozdult.

A távolban a katonák megdermedtek, csak egy pillanatra, de mind- annyian egyszerre. Valami olyasmire figyelmeztethette őket a kapcso- lás, amit Samm nem érezhetett. *Az ezredes*, villant át az agyán, és a távcsövet elfordítva Cornwellre nézett. Ugyanolyan rossz állapotban volt, mint addig, csontvázszerű és rothadó, de a mellkasa még mindig emelkedett, nem úgy tűnt, mintha hirtelen rosszabbra fordult volna az állapota. Talán belenyilallt a fájdalom. A teremben a katonák nem vettek róla tudomást, így Samm sem foglalkozott vele. Úgy tűnt, még nem jött el az ideje, a buli folytatódott. Samm belehallgatott egy má- sik beszélgetésbe, egy újabb visszaemlékezésbe az Elszigetelési Hábo- rúról, majd egy másik, a forradalomról szóló történetbe, de egyik sem kavarta fel olyan mélyen az emlékezetét, mint az őrmester meséje. Végül az oldalasok látványa és a csámcsogás hangja túl soknak bizo- nyult a számára, és óvatosan előbányászott a zsákjából egy kis szárított marhahúst. Csak halvány utánczata volt a régi bajtársai által élvezettel fogyasztott, zaftos falatoknak, de több a semminél. Ismét belenézett a távcsőbe, pont, amikor Wallace őrnagy emelkedett szólásra.

– Richard Cornwell alezredes ma nem tud szólni hozzátok, de szá- momra megtiszteltetés, hogy helyette beszélhetek. – Wallace mozgása lassú volt. Nem csak a járása, hanem a gesztusai és a beszédmodora is, minden egyes mozdulata kimért és megfontolt. Ugyanolyan fiatalnak látszott, mint Samm, egy tizennyolc éves emberre hasonlított, de a valódi életkorát tekintve már közelített a húszhoz – a lejáratí idejéhez. Még néhány hónap, vagy talán csak pár hét, és ő is elkezd rohadni, mint Cornwell. Sammet kirázta a hideg, szorosabbra húzta a vállán a zubbonyát.

A társaság elhallgatott. Wallace hangja erőteljesen csengett a terem- ben, fémesen visszhangozva Samm fülhallgatójában.

– Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy egész életemben az alezredessel szolgálhattam. Személyesen húzott elő a keltetőtartályból, ő irányította a kiképzésemet. A legjobb ember, akivel valaha is találkoztam, és kiváló parancsnoka minden katonájának. Nekünk nincs apánk, de szeretem azt gondolni, hogy ha lenne, az enyém Richard Cornwellre hasonlítana.

Miközben az őrnagy hatásszünetet tartott, Samm a fejét ingatta. Cornwell valóban az apjuk volt minden tekintetben, éppen csak biológiai értelemben nem. Tanította, vezette, megvédte őket, megtett értük mindent, amit egy apának illik. Mindent, amit Sammnek sosem lesz alkalma megtenni. Maximálisra állította a távcső nagyítását, hogy a lehető legközelebről láthassa az őrnagy arcát. Könnyeket nem látott, de a tekintete komor és fáradt volt.

– Minket arra gyártottak, hogy meghaljunk – folytatta az őrnagy. – Hogy öljünk, és aztán meghaljunk. Az életünknek csak két célja létezik, és az egyiknek tizenöt évvel ezelőtt eleget tettünk. Néha azt gondolom, hogy nem a lejáratási idő a legnagyobb kegyetlenség, hanem az, hogy tizenöt év után értesültünk róla. A legfiatalabbaknak lesz a legrosszabb közületek, mert ti mentek el utoljára. Háborúban születtünk, megdolgoztunk a dicsőségért, most pedig itt ülünk, egy omladozó teremben, és nézzük egymást, ahogy meghalunk.

A Részlegesek ismét megdermedtek, ezúttal még látványosabban, néhányan fel is ugrottak. Samm vadul lendítette oldalt a távcsövet, az ezredest keresve, de az őrnagyra koncentrált nagyítás miatt elvesztette a támpontokat, pár másodpercig pánikszzerűen keresgélt, miközben hallotta a katonák „Az ezredes!” és „Eljött az idő!” kiáltásait. Végül hátrahúzódtott, újra beállította a távcsövet, és a jó mérföldnyi távolságból újból rányagított a teremre. Megtalálta az ezredes ágyát, amely a díszhelyet foglalta el a terem közepén, és látta, hogy az öregember rázkódik és köhög, fekete vércseppek csordulnak ki a szája sarkán.

Máris úgy nézett ki, mint egy hulla, a sejtjei degenerálódtak, a teste szinte Samm és a többi katona szeme láttára rohadt el. Rángatózzott, eltorzult az arca, csapkodott, majd nem mozdult többé. A terem elcsendesedett.

Samm falfehéren figyelte, ahogy a katonák előkészítették a rituális halotti szertartást. Egyetlen szó nélkül tágra nyitották az ablakokat, elhúzták a függönyöket, bekapcsolták a ventilátorokat. Az emberek sírással, szónoklatokkal, nyöszörgéssel és fogcsikorgatással fogadják a halált. A Részlegesek pedig úgy, ahogy csak ők tudják: a kapcsoláson át. A szervezetüket harcmezőre tervezték. Amikor meghaltak, kibocsátottak magukból egy adathalmazt, amely figyelmeztette a bajtársaikat a veszélyre, és ezt észlelvén, ők is újabb adat kibocsátással terjesztették a hírt. A ventilátorok csattogtak a levegőben, és szétfújták az adatokat a világba, hogy mindenki hozzájuk kapcsolódhasson, és megtudhassa, hogy egy nagy ember halt meg.

Samm feszülten várt, érezte, hogy a szellő simogatja az arcát. Akarta is érezni, meg nem is. Kapcsolat és fájdalom, közösség és bánat. Elkésérítő közelségben álltak ezek egymáshoz újabban. Nézte a falevelek rebbenését lent, a völgyben, nézte az ágak finom ingadozását a szélben. Nem érkeztek adatok.

Túl messze volt.

Samm elrakta a távcsövet és a direkcionális mikrofont, a zsákjába helyezte mindkettőt a kis napelemmel együtt. Kétszer is átkutatatta a helyet, nehogy maga után hagyjon valamit – ellenőrizte, hogy az élelem a műanyag zacskóval együtt a táskában van, a fülhallgatók a helyükön a zsákban, a puskája a vállán. Még a háromlábú állvány nyomát is elkotorta a csizmájával. Semmi sem jelezte, hogy valaha is ott járt.

Még egy utolsó pillantást vetett ezredesének búcsúztatására, felhúzta a gázálcát, és visszatért a száműzetésbe. Abban a raktárban nem volt hely dezertőröknek.

MÁSODIK FEJEZET

Anap keményen sütött át a réseken, szaggatott sárga háromszögeket rajzolva ki odalenti, a töredezett utcákon. Kira Walker gondosan figyelte az utat egy mély, belvárosi kanyon alján rozsdásodó taxi mögé kuporodva. A fű, a cserjék, a facseteték mozdulatlanul álltak a repedt aszfalton, nem érte őket a szél. A város tökéletesen megdermedt.

De most valami megmozdult.

Kira a vállához emelte a puskáját abban a reményben, hogy a teleszkópos irányzékkal jobban lát, majd eszébe jutott – immár sokadszorra – hogy a múlt héten letörött az irányzék, amikor rászakadt egy barlang. Káromkodott, és leeresztette a puskát. *Amint itt végeztem, keresek egy másik fegyverboltot, és szerzek egy újat*, mondta magában. Végignézett az úton, próbálta különválasztani a formákat és az árnyakat, majd újra felemelte a puskáját, mielőtt megint halkán megeresztett egy újabb szitkot. *A szokás hatalma*. Lehúzta a fejét, és a taxi túlsó végéhez sietett. Vagy harminc méterrel arrébb egy szállító furgon félig belógott az útra, az elfedheti a mozgását bárki – vagy bármi – elől. Kitekintett, közel egy percen át bámult a mozdulatlan utcára, majd a fogát összeszorítva futni kezdett. Nem dördültek

fegyverek, nem csattogott, nem üvöltött fel semmi. A teherautó bevált. Kira bekocogott mögé, fél térdre ereszkedett, és kikandikált a lökhárító mögül.

Egy jávorantilop haladt át a bozótban, hosszú szarva az ég felé kunkorodott, nyelvével a törmeléken áttolakodó hajtásokat és kisebb növényeket kóstolgatta. Kira nem mozdult, feszülten figyelt, túlságosan erős volt benne az üldözési mánia ahhoz, hogy elhiggye, az imént is ezt a jávorantilopot látta mozogni. A magasban egy kardinális-pinty rikoltozott, pillanatokon belül csatlakozott hozzá egy másik, élénkvrös villámként cikázva üldözték egymást a villanydrótok és a közlekedési lámpák között. A jávorantilop békésen, önfeledten majszolgatta egy juharpalánta zöld leveleit. Kira addig nézte, amíg meg nem győződött róla, hogy nincs semmi más látnivaló, aztán egy kicsit tovább, hátha mégis van. Manhattanben az ember sosem lehet eléggé óvatos – amikor legutóbb itt járt, Részlegesek támadtak rá, ezúttal pedig már egy medve és egy párduc is megkergette. Az emlék hatására, megfordult és hátranézett. Semmi. Lehunyta a szemét, és koncentrálni próbált „megérezni” egy Részlegeset a közelben, de nem ment. Ahogy korábban sem, úgy nem, hogy tudott volna róla, még akkor sem, amikor egy egész hetet töltött Samm közelében. Kira is Részleges volt, de másmilyen – úgy tűnt, nincs meg benne a kapcsolat és néhány más rájuk jellemző vonás, valamint ugyanúgy látszott rajta az idő múlása, mint egy emberen. Nem tudta pontosan, hogy micsoda, és nem volt kihez fordulnia a válaszáért. Még beszélni sem tudott volna róla, egyedül Samm és az örült Részleges tudós, dr. Morgan tudta a titkát. Még a párjának – egyben a legjobb barátjának – Marcusnak sem mondta el.

Végigfutott rajta a hideg, és fintorogva gondolt arra a kényelmetlen zavarodottságra, amely minden alkalommal jelentkezett, amikor kérdéseket tett fel önmagával kapcsolatban. *Ezért jöttem ide. Hogy választ kapjak a kérdéseimre.*

Megfordult, leült a töredezett aszfaltra, a teherautó leeresztett kerékének támaszkodva megint elővette a noteszét, bár mostanra már kívülről tudta a címet: az 54. utca és a Lexington sarka. Hetekbe telt, mire kinyomozta, és még további napokba, amíg eljutott idáig a romokon keresztül. Talán túl óvatos...

Megrázta a fejét. Olyan nincs, hogy „túl óvatos”. A lakatlan területeken túl nagy a veszély ahhoz, hogy kockáztatni merjen, és Manhattan mindnél veszedelmesebb. Elővigyázatosan járt el, és még mindig életben volt, nem fog felborítani egy bevált stratégiát.

Ismét a címre nézett, majd fel a viharverte utcatáblákra. Igen, ez az a hely. Visszadugta a noteszt a zsebébe, és felemelte a puskáját. Ideje bemenni.

Ideje felkeresni a ParaGent.

Az irodaház ajtói és a padlótól a plafonig érő ablakai üvegből voltak, de a Szakadás után az üveg nem bírta sokáig, és most a teljes földszint védtelenül ki volt téve az elemeknek. Nem ez volt a központja a ParaGennek – az valahol nyugatra, az ország túlsó végében helyezkedett el – de most ez is megtette. Egy pénzügyi osztály, amelyet csak azért telepítettek Manhattanbe, hogy kapcsolatban legyen más óriásvállalatok pénzügyi osztályaival. Több heti kutatásba került egyáltalán kideríteni ennek az irodának a létezését. Kira óvatosan lépkedett a pozdorjává tört biztonsági üveg darabkái és az épület felsőbb szintjeiről lezuhant oldalfalak és homlokzati elemek halmai között. A tizenegy évnyi elhanyagoltság alatt a padlón olyan vastagon telepedett meg a por, hogy már apró gazok kezdtek kinőni belőle. Az egykor elegáns műanyag borítású padokat kikezdte a nap és az eső, és mintha macskakarmok tépték volna szét őket. Egy széles íróasztal, ami valószínűleg a recepció lehetett, most viharverten, megdőlvé, szétszóródott sárga műanyag névtáblák epicentrumaként állt. A falon egy tábla több tucat céget sorolt fel. Kira végignézte a koszos listát, amíg meg nem találta a ParaGent: huszonegyedik emelet. A recepció mögötti

falban három lift ajtaja kínálkozott, bár az egyik elgörbülve lógott a keretében. Kira elment mellettük, egyenesen a hátsó sarokban található lépcső ajtajához tartott. A falon egy sötét panel jelezte a mágneszár érzékelőjének a helyét, de áram nélkül nem szolgált semmire – a legnagyobb problémát a zsanérok jelentették. Kira nekifeszült, először csak finoman próbálta erőltetni, aztán határozottabban, mivel az előregedett zsanérok ellenálltak. Végül az ajtó megadta magát, Kira belépett, és felnézett az előtte emelkedő lépcsőkre.

– A huszonegyedik emeleten – sóhajtott fel. – Naná.

A régi épületek nagy része kiszámíthatatlan volt, a Szakadás utáni első tél túl veszélyessé tette őket: az ablakok kitörték, a csövek felrobantak, tavaszra a szobák falait és padlóját átjárta a nyirkosság. Tíz fagyás- és olvadásciklussal később a falak meggörbültek, a plafonok megereszkedtek, a padlók darabokra estek szét. A fát és a szőnyeget megtámadta a penész, a résekbe rovarok ásták be magukat, és az egykor szilárd szerkezet ingatag, porladozó törmelékterronnyá vált, egyetlen rúgás, egyetlen lépés, egyetlen hangosabb kiáltás elég volt ahhoz, hogy az egész összedőljön. A nagyobb épületek azonban tartósabbnak bizonyultak, főleg az ennyire újak – ezeknek a csontvázát acélgerendák, az izmaikat betontömbök és karbonszálak jelentették. Bár az üvegből, vakolatból, glettelésből és szőnyegekben álló bőr, hogy a hasonlatnál maradjunk, így is gyengének bizonyult, maga az épület robusztus volt. Ez a lépcső különösen jó állapotban maradt meg, poros volt ugyan, de nem koszos, és a levegő furcsa pállottságából Kira arra gondolt, hogy talán a Szakadás óta el van zárva. Ettől valami kísérteties, kriptaszerű hangulat fogta el, bár eddig nem látott senkit, aki itt lett volna eltemetve. Átvillant az agyán, hogy hátha feljebb van valaki – valaki, aki éppen a lépcsőházban tartózkodott, amikor az RM utolérte, és azóta be van ide zárva – de lassan felért a huszonegyedikre, és nem látott egyetlen holttestet sem. Eszébe jutott, hogy talán jobban körül kellene néznie, hogy levezesse a huszonegy emeletnyi

feszültséget, de aztán meggondolta magát. Elég hullá volt így is ebben a nagyvárosban, az utcán rekedt autók felében voltak csontvázak, a lakásokban és az irodákban meg további milliók. Eggyel több vagy kevesebb tetem egy rég elfelejtett lépcsőházban nem változtat semmin. A zsanérok sikoltottak, ahogy Kira feltépte az ajtót, és belépett a ParaGen irodájába.

Persze, ez nem a központi irodájuk volt, azt pár héttel korábban egy fényképen látta Kira. Ott állt ő, gyerekként, az apjával és a befogadjával, Nanditával, egy nagy üvegépület előtt, a háttérben havas hegyorommal. Nem tudta, hogy hol készülhetett a kép, nem is emlékezett rá, ahogy arra sem, hogy ismerte volna Nanditát a Szakadás előtt – ám mégis ott volt ez a kép. Kira alig volt ötéves, amikor véget ért a világ, a képen talán még csak négy. Mi következett ebből? Ki volt Nandita valójában, és milyen kapcsolatban állt a ParaGennel? Ott dolgozott? És az apja? Annyit tudott róla, hogy egy irodában dolgozott, de ahhoz túl kicsi volt még, hogy ennél többre is emlékezzen. Ha Kira valóban Részleges, valami laboratóriumi kísérlet eredménye lenne? Egy véletlen baleset? Vagy egy prototípus? Miért nem beszélt erről soha Nandita?

Bizonyos tekintetben ez volt a legnagyobb kérdőjel. Kira közel tizenkét éven át élt Nanditával. Ha Nandita tudta, hogy ő kicsoda valójában, ha egész idő alatt tudta, és sosem szólt róla egy szót sem – ez nagyon nem tetszett Kirának.

A gondolattól elborzongott, ahogy az előbb az utcán is. *Hamisítvány vagyok. Mesterséges teremtmény, amely csak hiszi magáról, hogy ember. Ugyanolyan hamis vagyok, mint az a márványerezetet utánzó burkolat az íróasztalon.* Belépett az előszobába, és megérintette a hámoló íróasztalt a recepción. Festett műanyag, préselt műanyag alapon. Még csak nem is természetes anyag, nemhogy valódi. Felnézett, erőt vett magán, hogy elűzze a kényelmetlen érzéseket, és csak a feladatra koncentráljon. A recepció széles volt manhattani viszonylatban,

a tág teremben osztott párnás bőrkanapék álltak egy sziklaszerkezet mellett, amely valószínűleg ivókút lehetett valamikor. Az íróasztal mögötti falon ott feszített masszívan a ParaGen fémlogója, ugyanaz, mint azon az épületen, a fényképen. Kira kinyitotta a táskáját, elővette a gondosan összehajtott fotót, és összehasonlította a két képet. *Azonosak voltak.* Eltette a fotót, megkerülte az íróasztalt, és óvatosan átlapozgatta a szétszórtan rajta fekvő papírokat. A lépcsőházhoz hasonlóan ennek a teremnek sem volt kapcsolata a külvilággal, így el volt zárva az időjárás viszontagságaitól. A papírlapok már megsárgultak, de épek és rendezettek voltak. A többségük lényegtelen információkat tartalmazott: telefonkönyvek, cégbrosúrák, és a regény, amit a recepció olvashatott. *Szeretlek a halálig,* a címlapon egy véres késsel. Talán nem éppen politikailag korrekt olvasmány világvége idején, de a recepció nem is lehetett itt, amikor a Szakadás megtörtént. Nyilván evakuálták, amikor az RM masszívan terjedni kezdett, vagy talán már akkor, amikor elszabadult, sőt, talán már a Részleges Háború kezdetekor. Kira megütögte a könyvet az ujjával, és észrevette, hogy a könyvjelző a kötet háromnegyedénél van. *Sosem tudta meg, hogy ki és kit szeretett a halálig.*

Kira ismét belenézett a telefonkönyvbe, és észrevette, hogy a négy számjegyű mellékek némelyike eggyessel kezdődött, mások kettessel. Talán két szintet foglalt el az iroda? Átpörgette a lapokat, és hátul látott hosszabb, tízjegyű számokat is. Több is 1303-mal kezdődött, aztán meg 1312-vel. A felnőttektől tudta, azoktól, akik emlékeztek a régi világra, hogy az ország különböző területeinek más és más előhívójuk volt, de arról fogalma sem volt, hogy melyik minek felel meg, és ez a telefonkönyvből sem derült ki.

A broszúrák szépen, rendezetten álltak az íróasztal egyik sarkán, a címlapon egy stilizált kettős spirállal és a Kira fotóján is látható épülettel, bár más szögből fényképezve. Kira felemelt egyet, hogy közelebről megnézzé. Hasonló épületeket látott a háttérben, amelyek közül

kiemelkedett egy magas, robusztus, látszólag hatalmas jégkockából emelt épület. Az oldal alján folyóbetűkkel egy mottó: „Felülmúljuk önmagunkat”. A belső oldalakon mosolygós arcképek és genetikai módosítások reklámjai – kozmetikai módosítások a szem vagy a haj színének megváltoztatására, egészségügyi módosítások a veleszületett betegségek eltávolítására vagy más betegségek elleni rezisztencia növelésére, illetve esztétikai módosítások, hogy laposabb legyen az ember hasa, nagyobb a melle, vagy legyen erősebb, gyorsabb, javuljanak az érzékszervei vagy a reakcióideje. A Szakadás előtt annyira elterjedtek már a genetikai módosítások, hogy szinte minden Long Island-i túlélő részesült néhányban. Még a pestisbábik is, akik túl kicsik voltak a Szakadás idején, hogy emlékezzenek a korábbi életre, kaphattak génmódosításokat a születésük előtt. Világszerte szokványos beavatkozásnak számítottak minden kórházban, és számos módosítást a ParaGen fejlesztett ki. Kira mindig azt hitte, hogy a szabványos gyerekkori módosításokat végezték el rajta, és időnként eszébe jutott, hogy hátha valami többet is kapott: a szülei DNS-ének köszönhette vajon, hogy olyan jó futó, vagy valami korai génmódosításnak? Most már tudta, hogy azért ilyen gyors, mert Részleges. Egy laboratóriumban előállított ideális ember.

A brosúra utolsó részében közvetlenül a Részlegesekről esett szó, bár ott BioSynth néven említették őket, és sokkal több modell létezett, mint Kira gondolta volna. Elsőként a katonai Részlegeseket mutatták be, inkább sikertörténet formájában, mint megrendelhető terméként: a vezető biotechnológiai megoldást egymillió sikeres tesztelés igazolta a gyakorlatban. A katonai modellt természetesen nem lehetett „megvenni”, de a füzetben több, kevésbé humanoid változata is volt ugyanannak a technológiának: hiperintelligens Őrkutyák, dús sőrénnyű, szelíd oroszlánok, akiket háziállatként is lehetett tartani, de még egy MyDragon™ nevű modell is, amely úgy nézett ki, mint egy házimacska méretű nyakigláb, szárnyas gyík. Végül az utolsó oldal

új Részleges fajtákat reklámozott, köztük a katonai modellen alapuló biztonsági őrt, továbbiakat pedig online lehetett megtekinteni. Hát ez lennék én? *Biztonsági őr, szerelmi rabszolga, vagy valami más beteg szemét, amit ezek az alakok árusítottak?* Kira újra átolvasta a brosúráit, keresett benne valami nyomot vagy jelet, ami őrá utalhat, de nem volt benne semmi más. Eldobta, és felvett egy másikat, de az ugyanaz a tartalom volt, másik címlappal. Azt is eldobta, és káromkodott egyet.

Nem egy egyszerű termék vagyok egy katalógusban, gondolta Kira. *Valamilyen célból hoztak létre. Nanditának valamilyen oka volt rá, hogy maga mellett tartson, hogy megfigyeljen. Alvó ügynök lennék? Lehallgató berendezés? Gyilkos? Az a Részleges tudós, aki foglyul ejtett, dr. Morgan... amikor megtudta, hogy mi vagyok, majdnem felrobbant az idegességtől. Az a nő a legijesztőbb személy, akivel valaha találkoztam, és már a gondolattól is, hogy mi lehetek én, rettegni kezdett.*

Valamilyen célból hoztak létre. De mi ez a cél? Jó vagy rossz?

Akármi legyen is a válasz, nem egy cégbrosúrából fogja megtudni. Megint megfogott egyet, beledobta a zsákjába, hátha jól jön még, aztán felkapta a puskáját, és a legközelebbi ajtó felé indult. Ilyen magasságban aligha találkozhat bármilyen veszéllyel, de... annak a sárkánynak a képétől ideges lett. Sosem látott ilyet az életben, sem a sárkányhoz, sem az oroszlánhoz, sem máshoz hasonló, de egy kis óvatosság nem árt. Az ellenség barlangjában tartózkodott. *Mesterséges fajok, amelyeket engedelmes háziállatnak terveztek meg,* gondolta magában. *Azért nem láttam ilyeneket, mert mind meghaltak, levadászták őket az igazi állatok, akik tudják, hogyan kell túlélni a vadonban.* Ez a gondolat valamiért lesújtotta, és egyáltalán nem nyugtatta meg. Még mindig előfordulhatott, hogy az egyik teremben tetemek egész sorát találja. Annyi ember halt meg itt, hogy a város gyakorlatilag olyan volt, mint egy kripta. Az ajtó felé nyúlt, összeszedte a bátorságát, és belökte.

A túlsó oldalról nekirontott a légáramlat. Frissebb és gazdagabb volt, mint a halott levegő a hallban és a lépcsőházban. Az ajtó egy

rövid folyosóra nyílt, tele irodákkal, Kira látta a végében a kitörött ablakok sorát. Bekukkantott az első iroda ajtaján, amelyet egy fekete gurulós székkal támasztottak ki, és egy pillanatra elállt a lélegzete, amikor három sárgásbarna színű fecske hirtelen felröppent az egyik könyvespolcon rakott fészkeről. Arcát megérintette az üvegtelen ablakokon át betóduló meleg szél, és felborzolta azt a pár hajszálát, amely nem volt hátrakötve lófarokban. A terem ablakai a padlótól a plafonig értek egykoron, ezért most úgy nézett ki, mint egy sziklába vésett barlangmélyedés. Kira óvakodva nézett ki a város benőtt romjaira.

Az ajtón a DAVID HARMON név állt. Az iroda néhai tulajdonosa spártai módon rendezte be a szobáját: egy világos műanyag íróasztal, egy madárürüléktől elfedett könyvespolc, egy kifakult tábla a falon. Kira a vállához szorított puskával lépett be, azt nézte, hogy van-e valamilyen nyilvántartás, amit átböngészhetne, de nem volt ott semmi – még számítógép sem, bár azon úgysem tudott volna keresgélni áram nélkül. Közelebb lépett a könyvespolchoz, próbálta elolvasni a címeket anélkül, hogy hozzá kelljen érnie az ürülékhez, és látta, hogy pénzügyi szakkönyvek sorakoznak egymás mellett. David Harmon könyvelő lehetett. Kira még egyszer utoljára körülnézett egy váratlan felismerésben reménykedve, de az iroda üres volt. Visszalépett a folyosóra, és próbálkozott a következővel.

Tíz iroda áttekintése után még mindig nem talált semmit, ami segített volna a rejtélyek megoldásában, csak néhány főkönyvet, egy-két iratszekerényt, de ezek is vagy üresek voltak, vagy csak nyereség-kimutatásokat tartalmaztak. A ParaGen undorítóan gazdag volt, ennyit már biztosan tudott, de szinte semmi más.

A valódi információk a számítógépeken lehetnek, de mintha egyetlen gép sem lett volna az irodában. Kira zavarodottan ráncolta össze a homlokát, hiszen állandóan azt hallotta a régi világról, hogy minden tekintetben a számítógépekre támaszkodtak. Miért nem volt ebben az irodában egyetlen olyan lapos képernyő vagy fémes torony

sem, amit szinte mindenhol látott? Sóhajtott egyet, és frusztráltan csóválta a fejét, hiszen tudta, még ha meg is találná a számítógépeket, nem tudna mit kezdeni velük. Persze, használt gépeket a kórházban, medikompokat és vizsgálókészülékeket, amikor szükség volt rájuk egy kezelés vagy egy diagnózis miatt, de azok többnyire egyedi, egyetlen célra alkalmas eszközök voltak. A régi világ számítógépei egy világszerte azonnali kommunikációra képes hatalmas hálózat részét képezték. Mindent számítógépeken tároltak, a könyvektől és a zenéktől kezdve egészen a ParaGen nagyszabású terveiiig. Csakhogy ezekben az irodákban nem voltak számítógépek...

De ebben volt egy nyomtató. Kira megállt az emelet utolsó irodájában, és egy kis asztalt bámult. Az iroda nagyobb volt a többinél, az ajtón a GUINEVERE CREECH név állt, valószínűleg a helyi igazgatóhelyettes lehetett, vagy minek is hívták ezeket. A padlón szanaszét szórva üres papírlapok, amelyek összegyűrődtek és kifakultak a kitört ablakon bezúduló viharok hatására, az íróasztal mellett pedig egy kisebb asztal. Kira felismerte, hogy nyomtatóról van szó – otthon, a kórházban, tucatjával látott ilyeneket, bár a tintahiány miatt használhatatlanok voltak. Egyszer pont őt bízták meg azzal a feladattal, hogy helyezze azokat át az egyik szekrényből a másikba. A régi világban arra szolgáltak, hogy közvetlenül a számítógépről ki lehessen nyomtatni a dokumentumokat, ha tehát van nyomtató a szobában, az azt jelenti, hogy kell itt lennie egy számítógépnek is, vagy legalább kellett lennie valamikor. Felemelte, hogy jobban megnézzé. Nem volt zsinórja, de még helyet sem látott a csatlakoztatáshoz, tehát drót nélküli lehetett. Visszatette, letérdelt a földre, és benézett a kis asztal alá – semmi. Miért szedte össze és vitte el valaki az összes számítógépet? Hogy elrejtse az adatokat, amikor a világ darabokra hullott? Nyilván nem ő az első, akinek eszébe jutott eljönni ide. Elvégre a ParaGen állította elő a Részlegeseket, ők voltak a világ vezető szakértői a biotechnológia terén. Még ha a Részleges Háborút nem is lehetett a nyakukba varrni,

a kormány biztos felvette velük a kapcsolatot az RM gyógymódjának ügyében. *Feltéve, persze, hogy a kormánynak nem volt arról tudomása, hogy a Részlegesek magukban hordozzák a gyógymódot.* Kira elhessegette ezt a gondolatot. Nem azért jött, hogy összeesküvés-elméleteken agyaljon, hanem azért, hogy kiderítse a tényeket. Talán elkobozták a számítógépeiket?

Négykézláb állva nézett körül a teremben, és ebből a szemszögből észrevett valamit, amit addig nem: egy csillogó fekete kört az íróasztal fekete fémkeretében. Ahogy megmozdította a fejét, a fekete kör pislogott, hol érte a fény, hol nem. Kira összeráncolta a homlokát, felállt, és csóválni kezdte a fejét, annyira hihetetlennek találta, hogy ilyen buta és egyszerű a megoldás.

Az íróasztalok voltak a számítógépek.

Most, hogy már látta, nyilvánvalónak tűnt. A világos műanyagasztalok szinte tökéletes másai voltak a medikomp képernyőknek, amelyeket ő is használt a kórházban, csak nagyobbban. A gép agya – a processzor, a merevlemez és maga a számítógép – bele volt építve a fémkeretbe, és amikor bekapcsolták, az egész íróasztal életre kelt, érintőképernyőkkel, billentyűzettel és mindenfélével együtt. Ismét letérdelt, ellenőrizte a keret fémlábainak talapatát, és diadalittasan felkiáltott, amikor megtalálta a padlóba süllyesztett konnektorhoz illeszkedő rövid, fekete zsinórt. A hangra újabb verébcapat riadt fel és repült el. Kira elmosolyodott, bár győzelemről aligha lehetett beszélni – hiába találta meg a számítógépeket, ha nem tudja bekapcsolni azokat. Szüksége lenne egy töltőegységre, márpedig nem hozott magával, amikor sietve elhagyta East Meadow-t. Ostobának érezte magát, amiért nem gondolt erre, de most már nem volt mit tenni. Meg kell próbálnia szerezni Manhattanben, esetleg egy elektronikai szakboltból. A Szakadás óta a szigetet túl veszélyesnek tartották, ezért a nagy részét még nem rabolták ki. De nem lelkesedett attól a gondolattól sem, hogy a huszonegyedikre kelljen felcipelnie egy huszonöt kilós generátort.

Kira lassan, hosszasan fújta ki a levegőt, igyekezett összeszedni a gondolatait. *Meg kell tudnom, hogy ki vagyok. Meg kell tudnom, hogyan kapcsolódik mindehhez az apám és Nandita. Meg kell találnom a Trösztöt.* Ismét elővette a képet, amelyen apjával és Nanditával együtt a ParaGen épületegyüttese előtt állnak. Valaki ráírta: *Találd meg a Trösztöt.* Kira még azt sem tudta pontosan, hogy mi az a Tröszt, azt meg pláne, hogy merre keresse. De még azt sem, hogy ki hagyta neki ott a fotót, és ki írta rá az üzenetet, bár a kézírásból feltételezte, hogy Nandita volt az. Hatalmas súlyként nehezedett rá mindaz, amit nem tudott. Behunyta a szemét, próbált mély levegőt venni. Minden reményét ebbe az irodába helyezte, a ParaGen egyetlen olyan részére, amelyhez hozzáférhetett, és most szinte elviselhetetlennek érezte, hogy nem talált ott semmi használhatót, még csak valami újabb nyomot sem.

Felállt, gyorsan az ablakhoz ment, hogy levegőhöz jusson. Alatta terült el Manhattan, félig város, félig erdő, feltörekvő fák és indák karjaiban omladozó épületek zöld tömege. Olyan *nagy* volt, olyan nyomasztóan nagy – és ez még csak egy város volt, azon túl további városok, államok és országok terültek el, más kontinensek, amelyeket még csak nem is látott soha. Kira elveszettnek érezte magát, leteperte a tudat, hogy egy ilyen nagy világban egyszerűen lehetetlen rátalálni akár csak egyetlen apró titokra is. Nézte, ahogy elrepül egy madárraj, tudomást sem véve róla és a gondjairól – véget ért a világ, és nekik még csak fel sem tűnt. Hiába tűnik el az utolsó gondolkodó faj, attól a nap még mindig felkel, a madarak még mindig repülni fognak. Mit számít valójában, hogy sikerrel jár, vagy kudarcot vall?

Aztán felemelte a fejét, összeszorította a fogát, és hangosan megszólalt.

– Nem adom fel – jelentette ki. – Nem számít, hogy milyen nagy a világ! Ez csak azt jelenti, hogy több helyen tudok kutakodni.

Kira visszafordult az irodába, az irattartó szekrényhez lépett, és kihúzta az első fiókot. Ha a Trösztnek köze volt a ParaGenhez, ha

talán valamilyen titkos projekt kapcsolatban állt a Részlegesek vezetésével, ahogy azt Samm feltételezte, akkor ennek a pénzügyi irodának valamilyen kifizetéseket kellett eszközölnie, és arról lehetne találni egy nyilvántartást. Kira letörölte a port az asztallapról, és mappákat vett elő az irattartóból. Sorról sorra, tételről tételre, kifizetésről kifizetésre nézte át az iratokat. Amikor végzett egy mappával, ledobta a földre, az egyik sarokba, és egy újabbra kezdett. Teltek az órák, és Kira csak akkor hagyta abba az olvasást, amikor már túl sötét lett. Az éjszakai levegő hideg volt, és bár eszébe jutott, hogy gyújthatna egy kisebb tüzet – az egyik íróasztalon, ahol meg tudja akadályozni a tovaterjedését –, végül elvetette az ötletet. Az utcán a tábortüzeket könnyű volt elrejtetni az esetleges figyelők elől, de innen akár mérföldekre is látható lenne a fény. Így hát inkább visszahúzódott a lépcső tetején található hallba, becsukta az összes ajtót, a hálósákját a recepció által védett területen helyezte el. Felnyitott egy tonhalkonzervet, és csendben megette a sötétben. Kézzel evett, elhitette magával, hogy szusit falatozik. Nem aludt mélyen, és mihelyt reggel felébredt, azonnal munkához látott ismét, átfésülte a mappákat. Már rendszeren a délelőtt közepén járt, amikor végre talált valamit.

– Nandita Merchant – olvasta fel. A hosszú kutatás után izgatott borzongás futott végig rajta. – 51 112 dollár kifizetve 2064. december 5-én. Átutalás folyószámlára, a Colorado állambeli Arvadába. – Bérszámfejtés volt, egy hosszú lista, amelyen a teljes multinacionális cég alkalmazottai szerepeltek. Kira felhúzta a szemöldökét, miközben újra elolvasta ezt a sort. Nem derült ki belőle, hogy mi volt Nandita munkája, csak az, hogy fizettek neki, de még az sem volt világos, hogy havi vagy éves berről volt szó. Netán egyszeri kifizetésről, egy konkrét feladatra? Visszatért a főkönyvekhez, és miután megtalálta az előző hónapit, gyorsan átlapozta, amíg rá nem lelt megint Nandita nevére. – 51 112 dollár kifizetve november 27-én – olvasta fel Kira, és ugyan-
ezt látta november 7-ére is. *Tehát a kétheti bére volt ennyi, ami egy évre*

kivetítve... mintegy egymillió kétszázezer dollár. Egész soknak hangzik. Kira nem rendelkezett összehasonlítási alapokkal a régi világ bérezését illetően, de ahogy végigfutott a listán, látta, hogy az 51 112 dollár a legmagasabb összegek egyike.

– Tehát nagykutya volt a cégnél – morogta maga elé Kira, hangosan gondolkodva. – Többet keresett az átlagnál, de mi volt a munkája?

Meg akarta keresni az apját is, de nem tudta a családnevét. Őt azok a katonák keresztelték el Walkernek, akik rátaláltak a Szakadás után, mivel rengeteget gyalogolt a kihalt városban, ételt keresve. Kira, a gyalogló. Olyan kicsi volt még akkor, hogy nem emlékezett a családnevére, sem az apja munkahelyére, de még arra sem, hogy melyik városban éltek...

– Denver! – kiáltott fel, ahogy hirtelen a tudatába hasított a név. – Denverben laktunk! Az Colorado államban van, ugye? – Ismét ránézett a Nandita nevet tartalmazó sorra. Arvada, Colorado. Közel van az Denverhez? Gondosan összehajtotta a kitépelt lapot, és a zsákjába tette, miközben megfogadta, hogy majd keres egy atlaszt valamelyik könyvesboltban. Újra átvizsgálta a bérlistát, apjának a keresztnevét, az Armint keresve, de a listát családnév szerint rendezték, és a több tízezer név között megtalálni egyetlen Armint eléggé reménytelennek tűnt. Amúgy is csak annyit érne el vele, hogy megerősíti, amit a fénykép sugallt, miszerint Nandita és az apja ugyanott dolgoztak, ugyanannál a cégnél. De abból még mindig nem derülne ki, hogy mit csináltak és miért.

Egy újabb, kutatásokkal töltött nap, amely nem hozott semmi használhatót. Kira ingerültségében felhorkant, és az utolsó mappát kihajította az egyik kitört ablakon, de már abban a pillanatban korholni kezdte önmagát, amiért felkelthette ezzel a városban esetlegesen portyázók figyelmét. Amire persze nem volt sok esély, de akkor sem okos dolog kihívni maga ellen a sorsot. Hátralépett az ablaktól, és

remélte, ha valaki mégis látta a kizuhanó papírokat, a szélnek vagy valami kóbor állatnak a számlájára írja, majd továbbment a második szintre.

Pontosabban a huszonkettedikre, emlékeztette magát Kira, miközben felvászorgott a lépcsőn. Ennek a szintnek az ajtaja furcsa módon nem volt alaposan bezárva, és ahogy belépett rajta, munkafülkék egész tengerének a közepén találta magát. Itt nem volt recepció, csak néhány iroda, azokon kívül pedig mindenhol csak alacsony válaszfalak és megosztott munkaterületek. A kabinok nagy részében számítógépet látott, vagy pedig hordozható számítógépek befogadására alkalmas helyeket – ezen a szinten nem voltak olyan előkelő asztalnyi képernyők –, de leginkább azokra a fülkékre figyelt fel, amelyekben kóbor zsinórok lógtak. Ahol számítógépeknek kellett volna lenniük, de mégsem voltak.

Kira megdermedt, és alaposan végigpásztázta a termet. Szelesebb volt, mint az egygel alatta levő szint, a kitörött ablakok hosszú sora és a levegő áramlását megtoró irodafalak hiánya miatt. A munkafülkék közötti válaszfalakon átrepült egy-egy papírlap vagy pormacska, de Kira nem vett róluk tudomást, inkább a hozzá legközelebb eső hat íróasztalt vette szemügyre. Ezek közül négyben nem volt semmi különleges – monitor, billentyűzet, mappák, családi fotók –, de kettőből hiányoztak a számítógépek. Nem egyszerűen csak hiányoztak, hanem kitéphették őket, valaki félrelökte vagy a padlóra borította a dossziékat és a fotókat, mintha annyira sietett volna, hogy semmi mással nem is törődött. Kira lekuporodott, hogy megvizsgálja a hozzá legközelebb esőt, ahonnan lefelé fordulva esett le egy képkeret. Rajta és körülötte is felgyűlt a por, és az idő múltával a kozban elkezdődött a gombásodás is. Ami aligha volt meglepő – tizenegy éve akadálytalanul áramlott be a szabad levegő, Manhattan épületeinek a felében már termőtalaj képződött –, de Kirának különösen feltűnt egy kis sárga tő, ami egy fűszálhoz hasonlóan kunkorodott ki a fénykép alól. Kinézett az abla-

kon, próbálta felmérni a szöveget, és úgy vélte, hogy igen, minden nap néhány órán keresztül rendszeren besüt arra a pontra a napfény, ami elegendő egy növény táplálásához. Körülötte is voltak fűszálak, de nem ez volt az érdekes. Hanem az, ahogy ez kinőtt a fénykép alól. Kira fel-emelte és megfordította a fényképet, amivel több bogarat és gombát, valamint rövid, halott fűszálakat fedett fel. Leült, és a megdöbbenéstől kítátotta a száját, ahogy felfogta, mi következik ebből.

A fényképet *azt követően* lökték le az asztról, hogy a fű már elkezdett nőni.

Nem a közelmúltban történt. A fénykép keretén és a szélén már elegendő piszok és mocsok volt ahhoz, hogy több éve heverjen ott. De nem tizenegy éve. Bekövetkezett a Szakadás, elhagyták az épületet, felgyűlt a kosz, kinőttek a gazok, és csak ez *után* fosztották ki a fülkét. Ki lehetett az? Ember vagy Részleges? Kira megvizsgálta az íróasztal alatti helyet, ahol további kábeleket talált, de semmit, ami arra utalt volna, hogy ki vitte el onnan az eredetileg hozzájuk kötött egységet. Átmászott a következő fülkébe, amelyet szintén kifosztottak, és ott is hasonló nyomokra lelt. Valaki felmászott a huszonkettedik emeletre, ellopott két számítógépet, és lecipelte.

De vajon miért? Kira ismét leült, és találgatni kezdett. Ha valakinek információra volt szüksége, valószínűleg egyszerűbb volt a számítógépeket levinni, mint felvonszolni a lépcsőn egy generátort. De miért ezt a kettőt, és nem a többit? Mennyiben voltak ezek mások? Megint körülnézett és csodálkozva vette észre, hogy ez a két fülke van a legközelebb a lifthez. Ennek aztán még kevésbé volt értelme: a Szakadás után nem volt már áram a lift működtetéséhez. Ez nem lehetett az oka. A munkafülkéken még nevek sem voltak kiírva, ha tehát valaki pont ezt a két számítógépet nézte ki magának, belső értesülésekkel kellett rendelkeznie.

Kira felállt, és lassan végigment az egész szinten, figyelte, hátha lát valamit, ami nincs a helyén, vagy amit kiraboltak. Egy helyről hiány-

zott a nyomtató, de nem tudta megállapítani, hogy a Szakadás előtt vagy után vitték el. Amikor végzett a központi teremmel, átkutatta a hátsó fal melletti néhány irodát, és meghökkenten tapasztalta, hogy az egyiket teljesen kifosztották: eltűnt a számítógép, és kiürítették a polcokat is. Annyi szemét még maradt, hogy úgy nézzen ki, mint egy valaha működő iroda – telefon, papírkosár, néhány kisebb kupacnyi papír, meg hasonlók –, de semmi más. Ebben az irodában jóval több polc volt, mint a többiben, de mind üres, és Kira azon tűnődött, hogy pontosan mennyi mindent lophattak el innen.

Az üres íróasztalra meredt. Valahogy különbözött a többitől, de nem tudta volna megmondani, hogy miért. A földön feküdt egy kis iratrendező, amelyet lelöktek az asztalról, ahogy a többi fülkében is – ez arra utalt, hogy ugyanolyan izgatott sietséggel ürítették ki ezt is. A tolvajnak rettenetesen sürgős lehetett a dolga. A kábelek ugyanúgy árválkodva lógtak, bár ebben az irodában ezekből is jóval több volt, mint a fülkékben. Kira kétségbeesetten erőltette az agyát, hogy rájöjjön, mi zavarja, míg aztán végül leesett neki: egyetlen fénykép sem volt benne. Az elmúlt két napban átnézett íróasztalok többségén legalább egy családi fotó állt, sokukon pedig több is, mosolygó párok, egyforma öltözéket viselő gyerekcsoportok, régen halott családok megőrzött képei. Ebben a helyiségben azonban nem volt egyetlen fénykép sem. Ez két dolgot jelenthetett: vagy azt, hogy az itt dolgozó embernek nem volt családja, illetve nem volt fontos számára, hogy képeket tegyen ki róluk. Vagy pedig azt – ami sokkal izgalmasabb volt –, hogy a berendezésekkel együtt a fényképeket is elvitték. Erre pedig a legésszerűbb magyarázat abban állt, hogy az vitte el a képeket, aki valamikor ebben a teremben dolgozott.

Kira az ajtóra nézett. Az AFA DEMOUX név állt rajta, alatta pedig vastag nagybetűkkel az, hogy IT. Az meg mi lehet? El sem tudta képzelni, de nagyon hiányosak voltak az ismeretei a régi világ kultúrájáról. Ellenőrizte a többi ajtót, és megállapította, hogy ugyanazt a

mintát követik, előbb egy név, utána egy szó, bár ezek többnyire hosszabbak voltak: ÜZEMELTETÉS, ÉRTÉKESÍTÉS, MARKETING. Mik ezek? Beosztások? Osztályok? Az IT volt az egyetlen, amit csupa nagybetűvel írtak, így hát rövidítés lehetett, de Kira nem tudta, mié. *Invenciók Tesztelése*. Kira nemet intett a fejével. Ez nem egy laboratórium, így Afa Demoux nem lehetett tudós. Mit csinált itt? A saját felszereléséért jött vissza? Annyira lényegbe vágó volt a munkája, vagy annyira veszélyes, hogy valaki más jött el érte? Nem véletlenszerű fosztogatásról volt szó, kizárt, hogy valaki megmásszon huszonnégy emeletet pár számítógépért, hiszen rengeteget talált volna már a földszinten is. Akárki vitte is el, oka volt rá – valami fontosat tárolhattak rajtuk. De ki volt az? Afa Demoux? East Meadow-ból valaki? Egy Részleges?

Ki más járt erre?